

РЕШЕНИЕ

№ 8104

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 22.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1757** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по реда на чл.145 и сл. вр. чл.256, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искане /жалба/ на Н. Б. Б. и Б. Н. Б., подадена чрез адв.Б., срещу бездействие на кмета на Район „Л.“-СО по подаденото от оспорващите заявление с вх.№ РЛН21-ГР94-125-/3/ от 19.04.2021г.

В жалбата са изложени подробни оплаквания и искания от съда. По същество твърденията са, че жалбоподателите са собственици на обекти в сградата, находяща се в УПИ IV-238, с административен адрес [улица]. Сградата била въведена в експлоатация през 2010г. Притежаваните от тях обекти – магазини, били разположени на партерното ниво като достъпът до магазините, вкл. за зареждане, бил предвиден да се осъществява от [улица]. На практика обаче това било невъзможно, тъй като на регулационната линия, в съседния имот – частна общинска собственост, се намирала сграда, чието запазване не било предвидено с действащия ПУП, тъй като теренът частично попада в площ, отредена за озеленяване. Тази сграда не само не била премахната, но в нея били настанени наематели на общината, които не поддържали постройката, а направили незаконно и други постройки в имота. Целият общински имот освен това бил ограден, поради което достъп до обектите на жалбоподателите практически нямало. Поради това оспорващите намират, че следва да се осъществят предвижданията на действащия ПУП, въз основа на който е разрешено строителството на сградата, в която се намират собствените им магазини, като се премахне предвидената за отчуждаване сграда /според тях отдавна отчуждена/ и по

този начин се осигури фактически предвиденият с ПУП достъп до имота и собствеността им.

В съдебно заседание Н. Б. Б. и Б. Н. Б., се представляват от адв.Б., който поддържа искането на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът по делото кмет на район Л., Столична община, се представлява от юрк. Н., който моли за отхвърляне на иска. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. В писмени бележки по делото и в писмен отговор по жалбата, поддържа, че не е налице незаконосъобразно бездействие на административния орган по см. на чл.256, ал.1 АПК, тъй като преди извършването на исканите действия следва да бъдат издадени административни актове. Не оспорва твърдението на жалбоподателите, че ПУП предвижда премахване на сградата, находяща с ПИ с идентификатор 68134.4357.308 и пречатваща достъпа до имотите им, за разширение на [улица]. Този план обаче в момента не подлежал на прилагане, на основание чл.135, ал.6 ЗУТ, тъй като за квартала била издадена заповед по чл.135, ал.5 ЗУТ поради това, че с плана от 1998г. не се осигурява възможност за реализация на инвестиционните намерения на СО. Въз основа на заповедта по чл.135, ал.5 ЗУТ бил изработен проект за нов ПУП, който все още не бил окончателно одобрен. Той предвиждал по западната граница на имота, в който се намират магазините на жалбоподателите, да премине локална улица, а на мястото на къщата било предвидено „петно“ за сграда за обществено ползване. Макар да не било ясно кога ще влезе в сила този план, към момента премахването на общинската сграда не било необходимо, а и било нецелесъобразно. За да бъде предприето исканото от оспорващите действие било необходимо влизане в сила на ПУП, решение на СО за прилагане на уличната регулация, решение за проучване, проектиране и изграждане на инфраструктурен обект – улица, каквато е предвидено да преминава пред магазините на жалбоподателите. Едва след настъпването на тези факти счита, че може да се премахне сградата, пречатваща достъпа. Намира, че искането противоречи на нормата на чл.192, ал.4 ЗУТ. На трето място мотивира, че жалбоподателите са придобили магазините при съзнателно поет икономически риск като икономическите им интереси не могат да бъдат противопоставени на интересите на 10-те лица, настанени в общинския имот.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Нотариален акт № 99, том III, рег.№ 11511, дело № 421/2010г. Н. Б. Б. се легитимира като собственик на магазин № 2 – самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4357.436.1.32 и магазин № 5 - самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.4357.436.1.35, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и поземления имот, върху който е построена сградата.

С Нотариален акт № 196, том V, рег.№ 18799, дело № 918/2008г. Б. Н. Б. се легитимира като собственик на тавански апартамент № 2, магазин № 3 и магазин № 4, находящи се в пететажната масивна сграда с административен адрес [населено място], [улица], заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и правото на строеж.

Видно от представеното Разрешение за ползване № ДК-07-ЮЗР-54/31.08.2010г., издадено от началника на РДНСК-Югозападен район, жилищната сграда с подземен гараж, магазини и ателиета е въведена в експлоатация без поставени ограничителни

условия като констатацията в посочения акт е, че строежът е изпълнен в съответствие с издадените за него строителни книжа. Строежът е изпълнен в УПИ IV-238, кв.97 по плана на [населено място], м.“Б..С.“.

С Акт № 556/06.01.1997г. е актувано като частна общинска собственост дворно място с площ от 663 кв.м, застроено с жилищна сграда близък на различни собственици, отчуждено от С. С., Б. В. и др., съставляващо парцел 237 и с административен адрес [населено място], Баба П. № 91. По делото са приети доказателства, че в посочената сграда са настанени по реда на ЗОС и НРУУРОЖТСО Т. С. Ц. и четирима членове на домакинството й – съпруг и трима сина /пълнолетни/. След размяна на кореспонденция с кмета на СО и Район „Л.“ оспорващите подали процесното заявление с вх.№ РЛН21-ГР94-125-/3/ от 19.04.2021г. /л.52-52 от адм. д. № 5066/2021г. на АССГ/, с което поискали от ответника административният орган, отговорен за премахването на предвидени за събаряне негодни за обитаване сгради на територията на Район „Л.“ да предприеме незабавни действия по изпълнение на предписанието на ПУП, одобрен със Заповед № РД-09-50-29/27.01.1997г. на главния архитект на С..

Като доказателство по делото е приета Заповед № РД-09-50-99/10.02.2014г. на главния архитект на СО, с която на основание чл.135, ал.5 ЗУТ е разрешено да се изработи проект за изменение на подробен устройствен план – изменение на план за регулация и застрояване в териториален обхват: [улица], [улица], [улица]и [улица]. На основание чл.135, ал.6 ЗУТ тази заповед спира приложението на действащия ПУП в частта, посочена в нея – териториалния обхват на изменението.

По предходно адм. д. № 5066/2021г. на АССГ е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице С. К.. От заключението на вещото лице и дадените от него обяснения в съдебно заседание се установява, че за проектирането на сградата, в която се намират магазините на жалбоподателите, е издадена виза за проектиране въз основа на действащия към момента на издаването й ПУП – ЧЗРКП, одобрен със Заповед № РД-09-50-29/27.01.1997г. на главния архитект на С., потвърден с Решение на СОС № 85 по Протокол № 56/06.08.2003г. От анализа на този ПУП вещото лице е установило, че между кв.97, в който се намира процесната сграда с магазините на жалбоподателите и предвидената за озеленяване площ, в която се намира сграда с идентификатор 68134.4357.308.2. – общинска собственост, е предвидена алея с ширина бм. Отреждането за озеленяване не е по отношение на тази алея, а по отношение на терена между предвиждането за платно на [улица]и алеята. Именно от тази алея – от север на кв.97, е бил предвиден достъпът до магазините, като тези магазини са предвидени с лице към алеята, а не към озеленената площ.

Сградата, в която се намират магазините на жалбоподателите, е изпълнена на основание Разрешение за строеж № 602/02.08.2007г., влязло в сила на 10.09.2007г., издадено въз основа на одобрен на 31.07.2007г. проект за сградата, като части от него са приети като доказателства по делото. Към момента на издаване на разрешението за строеж за кв.97 е бил в сила ЧЗРКП за м.“ [улица]. Тъй като процедурата по одобряване на нов ПУП не е приключила, това е действащият за имота на жалбоподателите ПУП.

При извършения оглед на място вещото лице е установило, че магазините, собственост на жалбоподателите са разположени на партерния етаж на сграда с идентификатор 68134.4357.436.1. В сградата с одобрения проект са предвидени пет магазина – всички с входи и лица от североизточната страна на сградата. На място

магазините са изпълнени по проекта като отворите за витрини и входовете към тях са зазидани с тухли /онагледено със снимки в заключението на вещото лице/.

От североизток имотът граничи с ПИ с идентификатор 68134.4357.308. В него е застроена сграда на един етаж, нанесена в КККР с идентификатор 68134.4357.308.2. На място се виждат пристроявания към сградата, вследствие на което площта ѝ от 112 кв.м е станала 180 кв.м. Сградата се ползва като жилищна. Към нея има оградено дворно пространство като част от оградата е видимо нова. Дворното място е заградено в съответствие с регулационната граница на зелената площ и не достига до жилищната сграда, в която се намират магазините на жалбоподателите, а на около 6м от нея. Сграда с идентификатор 68134.4357.308.1., която в КККР е нанесена като долепена до сградата на жалбоподателите, не съществува на място.

Към момента на огледа /м.май 2022г./ няма осигурен транспортен или пешеходен достъп до магазините и до самата жилищна сграда от североизточната ѝ страна. За да се достигне до жилищната сграда се преминава през заграден с ограда имот, представляващ ПИ с идентификатор 68134.4357.309., който имот е с вход от [улица]. Преминава се през този имот до пространство между южната ограда на ПИ с идентификатор 68134.4357.308 – общински и северната стена на жилищната сграда, в която са магазините на жалбоподателите.

С Решение № 4167/22.06.2022г. по адм. д № 5066/2021г. на АССГ е уважен иска и е осъден кмета на Район „Л.“, СО в едномесечен срок от влизане в сила на съдебното решение да предприеме дължимите действия по подаденото от жалбоподателите Н. Б. Б. и Б. Н. Б. заявление вх.№ РЛН21-ГР94-125-/3/ от 19.04.2021г., съобразно мотивите, изложени в решението, като осигури достъп до магазини № 2, 3, 4 и 5 – самостоятелни обекти в сграда с идентификатор 68134.4357.436.1., находяща се в УПИ IV-238, кв.97 по плана на [населено място], м.“С.“.

С Решение № 1457/09.02.2022г. по адм. д. № 7634/2022г. на ВАС е отменено първоинстанционното решение на АССГ, като делото е върнато за ново разглеждане със задължителни за съда указания.

По настоящето адм. д. № 1757/2023г. е приета съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло. Според заключението на в.л. А. Б. сграда в имот с кад. ид. 68134.4357.308 е с носещи зидове, дървена покривна конструкция, покрита с керемиди. Видимо сградата не е подържана. Към сградата са изпълнени пристройки от подръчни материали от североизток и югозапад. Покривът е покрит с керемиди, като по североизточния скат се наблюдава леко пропадане. Липсват улуци и водосточни тръби.по фасадата в частта, отдадена под наем от р-н Л., СО са изпълнени топлоизолации. При оглед от вътре по стените се наблюдават пукнатини и изпадала мазилка. Пукнатини се наблюдават и по външните зидове на северозападната част.

Според СТЕ сградата е построена около 50-те години на ХХ век. За сградата няма налична строителна документация. Няма и изготвено конструктивно обследване за съответствие с нормативните изисквания, сградата е обитаема.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът извежда следните изводи:

Преди всичко следва да бъде посочено, че с отменителното Решение № 1457/09.02.2022г. по адм. д. № 7634/2022г. на ВАС са дадени указания както следва: При новото разглеждане на делото съдът следва да остави без движение исковата молба, наименувана жалба, като на жалбоподателите се даде срок да посочат срещу кой административен орган е предявен иска, да конкретизират бездействието на

административния орган по задължение, произтичащо пряко от кой нормативен акт искат да бъде извършено и обосноват правния си интерес от това.

С разпореждане от 27.02.2023г. по адм. д. № 1757/2023г. АССГ е указал на ищците да конкретизират иска. С документ, именуван „иск по чл. 256 АПК“ от 18.04.2023г. е посочено, че искът е срещу кмета на р-н Л., СО, в частност да осигури достъп до имотите на ищците и премахване на огради и сгради, обитавани без правно основания на [улица], р-н Л., СО.

Така формулираното искане по същество представлява две искания. Докато първото от тях представлява извършване на фактически действия по см на чл. 256 от АПК, дължими по закон, а и по влязъл в сила устройствен план, то второто искане не е такова. Премахването на сгради, огради и пр. става с нарочен административен акт и представлява правно действие, а не фактическо такова. В този смисъл процедурата по чл. 256 от АПК е неприложима.

Все така обаче по отношение на първото искане (осигуряване на достъп до имотите, доколкото е влязъл в сила ПУП с предвиден такъв), е налице редовно сезиране по чл. 256 от АПК. В случая съдът намира, че е сезиран с искане за защита по раздел II от глава 15 на АПК – защита срещу неоснователни бездействия. Разпоредбата на чл. 256 от АПК предвижда две хипотези: ал. 1 - Бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове и ал. 2 - Неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му. Релевантните за възникване на правото на защита по раздел II на гл. 15 факти са длъжимо по закон фактическо действие, което рефлектира в правната сфера на лицето, неизвършване на същото от административният орган /започнало и продължаващо негово бездействие/ и подадено до органа искане от лице (чл. 256, ал. 2 от АПК). В случая е, че се касае за защита от фактически бездействия, не юридически – волеизявление на административен орган. Извършването на тези фактически действия се налага пряко от закона и настъпването на изискуемите юридически факти, предвидени в хипотезите на материалните разпоредби, без да се издава административен акт, в изпълнението на който да бъдат осъществявани дължими действия. Не са фактически по смисъла на нормата действия, които се състоят от изявления, независимо дали са удостоверителни или волеизявления. Отказът да се извърши изявление е административен акт или отказ за административнопроизводствено действие, защитата срещу които е по друг ред от АПК. Целта на защитата по раздел II, гл. 15 е не да се провери законосъобразността на административен акт, а да се установи със сила на присъдено нещо, че в полза на жалбоподателя (ищеца) срещу ответника съществува неудовлетворено притезание (осъдителен иск) и да се осъди ответника да изпълни дължимото действие. Предвид исковия характер на съдебното производство в тежест на жалбоподателя (ищец) е да установи, че са били налице предпоставките администрацията да предприеме фактически действия.

Хипотезата на чл. 256, ал. 2 от АПК изисква преди търсената защита да бъде депозирано изрично искане за извършване на определени фактически действия, които не са волеизявления, като обвързва възможността за оспорване на бездействието с 14 дневен срок от подаване на искането. Обратното, задължението по чл. 256, ал. 1 от

АПК за фактическо действие е налично при настъпване на предпоставките в материалнопарвните норми, като не извършването на дължимото действие /бездействие/ се оспорва безсрочно.

В настоящият случай пред кмета на р-н Л., СО е депозирано искане с вх. № РЛН21-ГР94-125-/3/ от 19.04.2021г. като предвид липсата на предприети такива са сезирали съда с жалба срещу неоснователно бездействие по чл.256 АПК. Съдът намира, че оспорването може да се реализира безсрочно и не е обвързано със срока по чл.256, ал.2 АПК, доколкото задължението на ответника произтича пряко от нормативен акт – ЗУТ и не е необходимо да бъде сезиран с нарочно искане, съображения, за което ще изложи по-долу.

По отношение на правният интерес съдът съобрази следното:

Правният интерес от иска по чл. 256 от АПК се извлича от твърденията в исковата молба, който трябва да бъде *prima facie* установим. Наличието или не на задължение за действие произтичащо пряко от нормативен акт е материалноправна предпоставка за основателност на иска.

От друга страна на задължението на административния орган, произтичащо пряко от закона, следва да съответства по силата на същия закон субективно право на гражданин. Тоест, правото на гражданин да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез фактическо действие, без да е необходимо издаването на административен акт. Предпоставка за уважаването на иск по чл. 256, ал. 1 от АПК е чрез осъждането на ответника и изпълнение на неговото задължение, произтичащо от закона непосредствено да се постигне целеният резултат. Приложено към претенцията на ищците ще иде да рече, че съдът след като осъди ответника, резултатът да бъде осигурен достъп до имотите на същите. В случая не се коментира дали следва да се премахват строежи, прокарват пътища или учредяват институти. Правото на ищците произтича от тяхната собственост, законовите изисквания за достъп до имотите и влязъл в сила устройствен план с който е осигурен този достъп. Неизпълнението на плана по същество представлява бездействие на задължение, произтичащо от административен акт, а доколкото плана е влязъл в сила, неизпълнение на задължение произтичащо от закона.

От доказателствата по делото, в т.ч. приетото експертно заключение, се установи, че действащият за кв.97 ПУП - ЧЗРКП, одобрен със Заповед № РД-09-50-29/27.01.1997г. на главния архитект на С., потвърден с Решение № 85 по Протокол № 56/06.08.2003г. на СОС, предвижда, че достъпът до имота, в който се намират магазините на жалбоподателите, е предвиден да се осъществява от север, по алея с ширина 6м. Северно от тази алея е предвидена зелена площ, а северно от нея – ново платно на [улица]/“С.“, бивш „Баба П.“.

За провеждане на мероприятиято - разширение на булеварда, е отчуждена сградата в имот с идентификатор 68134.4357.308, както и самият имот, за които е съставен АОС № 556/06.01.1997г.

Въпреки че е проведено отчуждителното производство, изграждането на разширението на булеварда не е започнало, не е изпълнена алеята с ширина 6м, сградата в имот с идентификатор 68134.4357.308 не е премахната, а самият имот е ограден, като в сградата са настанени лица със заповед на

кмета на Район „Л.“ срещу заплащането на наемна цена за общинското жилище.

Неизпълнението на предвиденото по ПУП мероприятие пречатства упражняването на правото на собственост от жалбоподателите, гарантирано им от Конституцията на Република България. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че жалбоподателите са придобили магазините при съзнателно поет икономически риск – те са закупили магазини в законно изградена и въведена в експлоатация по съответния ред сграда. Обстоятелството, че не могат да ги ползват не е резултат от лоша инвестиция или взето от тях рисково инвестиционно решение, а от неизпълнение на задълженията на СО и в частност на кмета на Район „Л.“.

Съгласно разпоредбата на чл.14, ал.4 ЗУТ урегулираните поземлени имоти имат задължително лице (изход) към улица, към път или по изключение към алея в парк. В случая имота, в който се намира сградата с процесните магазини има лице към [улица]. Конкретно за магазините обаче, действащият ПУП и одобреният инвестиционен проект, въз основа на който е издадено разрешението за строеж, предвиждат достъпът да се осъществява по алея от северната страна на сградата. Страните не спорят, че тази алея не е реализирана, съответно че към момента достъп до тези обекти няма.

Със Закона за изменение и допълнение на ЗУТ, обн. ДВ, бр.16 от 2021г., в чл.148 ЗУТ беше създадена нова ал.16, предвиждаща, че разрешение за строеж в урегулиран поземлен имот се издава само при приложен подробен устройствен план по отношение на регулацията, в т.ч. уличната регулация, свързваща обекта с уличната или пътна мрежа и осигуряваща достъп до съответния поземлен имот. При урегулиран поземлен имот с лице на повече от една улица е достатъчно уличната регулация да е приложена по улицата, по която се осъществява достъпът до строежа.

Тази разпоредба беше обявена за противоконституционна с Решение № 17 от 4 ноември 2021г. по конституционно дело № 11 от 2021г. на Конституционния съд на Република България. Видно от мотивите на решението, необходимо условие за издаването на разрешение за строеж е наличието на влязъл в сила подробен устройствен план /ПУП/, с който поземлените имоти се уреждат в УПИ с конкретно предназначение. Подробен устройствен планове конкретизират устройството и застрояването на териториите на населените места и землищата им, както и на селищните образувания, като техните предвиждания са задължителни за инвестиционното проектиране, както предвижда чл.108, ал.1 ЗУТ. В урбанизираните територии терените, отредени за изграждане на транспортната техническа инфраструктура, са основа за изграждането на улиците и на останалите елементи. За да е налице реален достъп до тази инфраструктура, планът, с който тя е предвидена, трябва да бъде приложен. Хипотезите за това са посочени в § 22 ЗР ЗУТ. Прилагането на уличната регулация е изцяло задължение на общината, като срещу бездействието ѝ собствениците на засегнатите имоти не могат да предприемат никакви мерки, нито пък могат да извършат самостоятелно действия за прилагането на тази регулация, доколкото никъде в закона не е предвидена възможност за частноправните субекти да прилагат плановете за улична регулация. Посочената разпоредба, според Конституционния съд, на

практика осигурява неограничено във времето отлагане на изпълнението на това публично задължение на общините, което засяга и ограничава несъразмерно правото на собственост по чл.17, ал.1 и 3 от Конституцията, без да създава никакви задължения за общината.

Макар посочената разпоредба, както беше посочено, да е обявена за противоконституционна, и да не намира приложение към конкретния случай, мотивите, изложени в решението на Конституционния съд са относими към него.

В случая, след преценка на различни обстоятелства, служебно е започната процедура по изменение на действащия подробен устройствен план със Заповед № РД-09-50-99/10.02.2014г. на главния архитект на СО, с която на основание чл.135, ал.5 ЗУТ е разрешено да се изработи проект за изменение на подробен устройствен план – изменение на план за регулация и застрояване в териториален обхват: [улица], [улица], [улица]и [улица]. Както се посочи, на основание чл.135, ал.6 ЗУТ тази заповед спира приложението на действащия ПУП в частта, посочена в нея – териториалния обхват на изменението, в т.ч. кв.97, в който попада сградата с магазините на жалбоподателите. Това означава, че алеята, предвидена с ПУП от 1997г. за осъществяване на достъп до магазините, не може да бъде реализирана. Към момента, повече от осем години градоустройствената процедура не е приключила, няма яснота и кога ще случи това. Сградата, в която се намират процесните магазини е въведена в експлоатация с разрешение за ползване от 31.08.2010г. Т.е. почти 12 години те не могат да бъдат ползвани по предназначение от собствениците им. Пречките за това са от обективен характер и не зависят от волята на оспорващите.

Отново според посоченото решение на Конституционния съд „...Правото на собственост е едно от основните права, което е намерило своето систематично място в глава първа от Конституцията - "Основни начала". То е уредено в разпоредбите на чл. 17, ал. 1 и 3 от Основния закон, които са гаранция, че правото на собственост се защитава от закона и че частната собственост е неприкосновена (Решение № 14 от 2020 г. по к.д. № 2/2020 г.; Решение № 3 от 2021 г. по к.д. № 11/2020 г.; Решение № 11 от 2021 г. по к.д. № 7/2021 г.). Правото на собственост включва три правомощия на собственика - владение, ползване и разпореждане, като засягането на което и да е от тях по същество представлява накърняване на самото право....Конституционният съд е постоянен в своята практика, че ограничението на едно основно право е допустимо, но само когато това се налага, за да бъдат охранени висши конституционни ценности (Решение № 3 от 2019 г. по к.д. № 16/2018 г.; Решение № 4 от 2021 г. по к.д. № 1/2021 г.).....

С цел да бъдат определени границите на допустима намеса на държавата по отношение на основните права в практиката си Конституционният съд прилага принципа на пропорционалност като елемент на принципа на правовата държава, установен с разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от Конституцията (Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12/2014 г.; Решение № 2 от 2015 г. по к.д. № 8/2014 г.; Решение № 7 от 2019 г. по к.д. № 7/2019 г.; Решение № 11 от 2021 г. по к.д. № 7/2021 г.). Съгласно този принцип ограничението на конституционно защитеното право трябва да е съразмерно на преследваната легитимна цел, а

не да надхвърля необходимото за нейното постигане. Конституционният съд е последователен в позицията си, че всяко ограничение на основно право трябва да е наложително за защитата на определена категория обществени интереси, да бъде най-подходящото и възможно най-мекото средство за постигане на конституционно оправдана цел (Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12 от 2014 г.; Решение № 7 от 2016 г. по к.д. № 8/2015 г.; Решение № 5 от 2019 г. по к.д. № 12/2018 г.).“.

В случая поведението на администрацията сочи именно на нарушаване на този принцип на пропорционалност, което определя бездействието ѝ като незаконосъобразно. След като не може да бъде реализирана предвидената с действащия ПУП алея, а нов ПУП не е приет, то ответникът е следвало да предприеме действия с които да осигури достъп до магазините през общинския имот. Какви са тези действия, преценката е предоставена на административния орган. Релевантното в случая е, че е искан достъп до имотите, собственост на ищците, като по същество е искано прилагане на влязъл в сила ПУП, във връзка с чието изпълнение са отчуждени имоти на граждани, и съответно неизпълнение на задължението на общинската администрация.

По изложените съображения съдът намира иска за основателен.

Предвид изхода на спора на ищците се следват разноските по делото в размер на 3150лв., от които :

- сумата от 1850 за процесуално представителство по адм. д. № 7634/2021г. на Върховния административен съд на основание чл.226, ал.3 ат АПК;
- сумата от 1300 лева по адм. д. № 1757/2023г. на АССГ, от които сумата от 1000лв. за адвокатско възнаграждение и 300 лева депозит за СТЕ, за определянето на която съдът взе предвид възражението за прекомерност от страна на ответника и съобрази липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Н. Б. Б. и Б. Н. Б. срещу кмета на р-н Л., СО за премахване на огради и сгради, обитавани без правно основания на [улица], р-н Л., СО, като неоснователен.

ОСЪЖДА кмета на Район „Л.“ – Столична община в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото решение да предприеме дължимите действия по подаденото от жалбоподателите Н. Б. Б. и Б. Н. Б. заявление вх.№ РЛН21-ГР94-125-/3/ от 19.04.2021г. за осигуряване на достъп до магазини № 2, 3, 4 и 5 – самостоятелни обекти в сграда с идентификатор 68134.4357.436.1., находяща се в УПИ IV-238, кв.97 по плана на [населено място], м.“С.“.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Н. Б. Б. и Б. Н. Б. сумата в размер на 3150 /три хиляди, сто и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138
АПК.

СЪДИЯ: